

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 43, 2014

Nummer 43, 2014

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:5170](#) 09-12-2014

X/Y

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4800](#) 11-11-2014

Iszgro Holding

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:10712](#) 10-12-2014

X/Schietsportvereniging A-Team

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:6198](#) 03-12-2014

Eiser vordert schadevergoeding van broer en vader

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:14929](#) 05-11-2014

Handsome Poets

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2014:3429](#) 09-07-2014

Rixona/Oostrom

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:7264](#) 06-11-2013

Lamborghini/bestuurder X

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:19649](#) 19-06-2013

Urban Organisation

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Goodfood Holding

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

X/Schietsportvereniging A-Team

Nadat het verenigingsbestuur tot opzegging van het lidmaatschap van een bestuurslid en daarmee tot opzegging van het bestuurderschap heeft besloten, vordert het lid in kort geding wedertoelating als lid en bestuurder van de vereniging. De voorzieningenrechter oordeelt dat een redelijke uitleg van de statuten met zich meebrengt dat het verenigingsbestuur de tot benoeming en ontslag van de bestuurders bevoegde ALV ongeoorloofd is gepasseerd. Eiser moet derhalve als lid en bestuurder worden toegelaten, tenzij diens (bestuurs)lidmaatschap alsnog in overeenstemming met de verenigingsstatuten wordt beëindigd.

Eiser ('X') is in 2006 lid geworden van Schietsportvereniging A-Team. In 2013 is hij toegetreden tot het bestuur van de vereniging. Begin 2014 is een conflict ontstaan tussen X en enkele andere bestuursleden. Na het verheugen van dit conflict is in juli 2014 door de ALV besloten tot royement van X, waarna het verenigingsbestuur hem uit zijn lidmaatschap heeft ontzet. Na een door X ingesteld intern beroep heeft het bestuur dit ontzettingsbesluit ingetrokken. Vervolgens heeft het bestuur in augustus 2014 het lidmaatschap van X opgezegd en hem meegedeeld dat derhalve tevens zijn bestuurslidmaatschap is geëindigd.

X vordert primair dat de vereniging wordt verboden uitvoering te geven aan haar besluit tot lidmaatschapsopzegging en dat de vereniging wordt bevolen X weer toe te laten als bestuurder, totdat in de bodemprocedure over de rechtsgeldigheid van die opzegging zal zijn beslist. Aan deze vordering legt X ten grondslag dat de lidmaatschapsopzegging in strijd is met de verenigingsstatuten en in strijd is met de op grond van artikel 2:8 BW in acht te nemen eisen van redelijkheid en billijkheid. Ook de voorzieningenrechter komt tot dat oordeel. Deze overweegt verder dat artikel 2:14 BW bepaalt dat een besluit nietig is indien het in strijd is met de statuten en dat een besluit op grond van artikel 2:15 BW vernietigbaar is, indien het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid van artikel 2:8 BW.

De voorzieningenrechter overweegt dat uit de statuten blijkt dat de ALV het belangrijkste orgaan van de vereniging is. De ALV benoemt, schorst en ontslaat bestuurders en beslist in hoogste instantie over de ontzetting door het bestuur van leden. In casu is de ALV echter gepasseerd op een essentieel punt, te weten het ontslag van X als bestuurder. Hoewel het verenigingsbestuur redeneert dat het krachtens de statuten de bevoegdheid toekomt het lidmaatschap van een lid op te zeggen, waardoor het bestuurderschap automatisch zou vervallen, oordeelt de voorzieningenrechter dat het op deze wijze zichzelf de facto een bevoegdheid toedicht die bij uitstek toekomt aan de ALV. Door op deze wijze te handelen zet het verenigingsbestuur de ALV buitenspel, temeer nu er geen beroep bij de ALV openstaat in geval van lidmaatschapsopzegging. Het passeren van de ALV verhoudt zich ook niet met artikel 2:37 lid 6 BW, welk artikel bepaalt dat het orgaan dat een bestuurslid heeft benoemd te allen tijde tot diens ontslag kan beslissen. De voorzieningenrechter is, gelet op het voorgaande, met eiser van oordeel dat een redelijke uitleg van de statuten meebrengt dat onder 'het eindigen van het lidmaatschap', zoals vermeld in de statuten, niet mede kan worden begrepen de opzegging door het bestuur zonder daartoe strekkend besluit van of bekrachtiging door (de commissie van beroep van) de ALV.

Hoewel de voorzieningenrechter de gevraagde voorzieningen, die neerkomen op een verbod om gevolgen te verbinden aan de opzegging van het lidmaatschap en bestuurderschap van X door het bestuur, in beginsel toewijsbaar acht, zullen de primaire vorderingen van X niet onverkort worden toegewezen. De voorzieningenrechter ziet in de belangen van de partijen en de omstandigheden van het geval aanleiding het bestuur eerst voor een periode van negentig dagen in de gelegenheid te stellen haar ALV alsnog over het bestuurder- en lidmaatschap van X te laten besluiten. Aan het door de voorzieningenrechter uitgesproken verbod uitvoering te geven aan het bestuursbesluit, totdat de bevoegde rechter in een bodemprocedure heeft beslist over de rechtsgeldigheid daarvan of totdat het lidmaatschap op een andere wijze rechtsgeldig is geëindigd, kan X pas ná die periode van negentig dagen rechten ontleen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:10712

Zaaknummer: C/03/198106 / KG ZA 14/614

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:14 BW, 2:15 BW en 2:37 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In eerste aanleg vordert geïntimeerde van appellant terugbetaling van de op grond van overeenkomst van opdracht betaalde bedragen, zonder ontbinding van de overeenkomst. Volgens geïntimeerde heeft de bestuurder onrechtmatig gehandeld door geen werkzaamheden te verrichten maar wel te factureren. In eerste aanleg wordt dit toegewezen, waarna appellant in hoger beroep gaat. Het hof oordeelt dat een deel van de vordering inderdaad dient te worden terugbetaald, omdat door geïntimeerde is gesteld en bewezen dat de bedragen zijn betaald. Het overgrote deel van de vordering wordt echter niet toegewezen, omdat door geïntimeerde niet aan de stelplicht en bewijslast is voldaan. Voor bestuurdersaansprakelijkheid is te weinig gesteld.

Geïntimeerde ('Y') had in 2009 het voornemen om een eigen bedrijf op te starten. Hij heeft appellant ('X') in het najaar van 2009 opdracht gegeven hem daarbij behulpzaam te zijn. X heeft aan Y in verband met die overeenkomst van opdracht een drietal facturen toegezonden voor een totaalbedrag van ruim € 10.000. Deze facturen stonden op naam van Green Olive Consultancy BV en zijn uiteindelijk door Y betaald.

Y heeft in eerste aanleg terugbetaling door X gevorderd van het in totaal betaalde bedrag. Daaraan heeft Y ten grondslag gelegd dat X toerekenbaar tekortgeschoten is in de nakoming van de overeenkomst van opdracht, omdat uit niets is gebleken dat X de aan Y gefactureerde en betaalde werkzaamheden heeft verricht. Y stelt op die grond onverschuldigd te hebben betaald. X verweert zich onder andere door te stellen dat Y de opdracht niet aan X in persoon, maar aan Green Olive Consultancy BV heeft verstrekt, zodat X ten onrechte in rechte is betrokken.

De kantonrechter heeft overwogen dat X bestuurder/enig aandeelhouder van Green Olive Consultancy BV is en dat als die vennootschap facturen verstuurd en geïncasseerd heeft

waarvoor niet gewerkt is en waarvoor geen grond bestond, dit X persoonlijk kan worden toegerekend en diens handelen dan onrechtmatig is.

De voorzieningenrechter, oordelend over de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis van de kantonrechter, heeft dat vonnis geschorst totdat in hoger beroep is beslist, omdat het vonnis op enkele juridische misslagen berust. Het enkele feit dat iemand enig bestuurder/aandeelhouder van een kapitaalvennootschap is, betekent nog niet dat hij met die kapitaalvennootschap te vereenzelvigen is. Er zijn geen omstandigheden aangevoerd waaruit bestuurdersaansprakelijkheid blijkt. Bovendien is de kantonrechter buiten het partijdebat getreden door te oordelen dat door Y een opdracht is verstrekt aan Green Olive Consultancy BV, waarvan Y zelf heeft gesteld dat die vennootschap niet bestaat.

De procedure in hoger beroep ziet op de uitspraak van de kantonrechter. Ten aanzien van een deel van de door Y (terug)gevorderde bedragen, overweegt het hof in het algemeen dat uit de stellingen van Y niet genoegzaam volgt op welke grondslag die stellingen hem zouden moeten ontslaan van zijn – reeds nagekomen – betalingsplicht.

Ten aanzien van een groot deel van de overige teruggevorderde bedragen, heeft Y onvoldoende gesteld om aannemelijk te maken (dan wel om te worden toegelaten tot bewijs) dat die betalingen aan X in privé zijn gedaan en dus van hem kunnen worden teruggevorderd. Voor zover die bedragen aan Green Olive Consultancy BV (of aan X & Partners Marketing BV, waarvan Green Olive Consultancy – zonder 'BV' – een handelsnaam is) zouden zijn voldaan, is onvoldoende gesteld voor het aannemen van een persoonlijke aansprakelijkheid van X als enig bestuurder/aandeelhouder van die vennootschap. De verwijzing naar artikel 2:9 BW miskent in dat verband dat dit artikel slechts ziet op de interne verhoudingen.

Het hof wijst een vordering in verband met een betaling van € 1250 toe, omdat X ten aanzien van die betaling onvoldoende heeft gesteld voor de vaststelling dat Y wist of moest weten dat hij de betaling niet aan X in persoon maar aan een BV deed. Daarbij is niet gebleken dat Y uit de door hem ontvangen rekeningafschriften kon weten dat de rekening op naam van een BV stond.

Het hof vernietigt het vonnis in eerste aanleg en, opnieuw rechtdoende, veroordeelt X tot (terug)betaling van een bedrag van € 1250 en wijst het overige deel van de vordering af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 09-12-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:5170

Zaaknummer: HD 200.123.219_01

Wetsartikelen: 2:9 BW, 6:162 BW en 2:186 BW

RECHTSPRAAK

Lamborghini/bestuurder X

Betalingsonwil met betrekking tot de voldoening van de rekening van een gekochte auto (Lamborghini) leidt tot een ernstig verwijt en aansprakelijkheid. Ondanks afspraken keert de vennootschap de inkomsten van de verkoop van de auto niet uit aan de leverancier.

X is bestuurder van een bedrijf dat auto's van onder meer Lamborghini verkoopt ('X B.V.'). Lamborghini heeft een auto ('auto 1') aan X B.V. geleverd en in rekening gebracht voor een bedrag van € 246.300. Betaling van auto 1 blijft uit. Ondertussen rust er beslag op de handelsvoorraad van X B.V., gelegd door een financieringsmaatschappij (Alcredris) en hebben zich twee kort gedingen voorgedaan. X B.V. gaat failliet. Voor die tijd is nog een nieuwe auto ('auto 2') geleverd aan X B.V. en ook betaald aan Lamborghini. X B.V. heeft auto 2 vervolgens doorverkocht en de opbrengst van die verkoop niet aangewend ter voldoening van de nog openstaande koopsom van auto 1, ondanks daarover gemaakte afspraken. Lamborghini stelt X als bestuurder van X B.V. aansprakelijk voor de koopsom van de door X B.V. onbetaald gelaten auto 1.

De vraag is of X (i) heeft gehandeld of (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat X B.V. haar contractuele verplichtingen jegens Lamborghini niet nakomt. In beide gevallen mag in het algemeen alleen dan worden aangenomen dat X onrechtmatig jegens Lamborghini, als schuldeiser van X B.V., heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt. Anders gezegd, kan X voor de schade die Lamborghini lijdt aansprakelijk worden gehouden, indien zijn handelen of nalaten als bestuurder ten opzichte van Lamborghini in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is te achten dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

De rechtbank stelt voorop dat de enkele omstandigheid dat X B.V. bedrijfsactiviteiten ontplooid terwijl haar financiële situatie niet rooskleurig was, geen grond vormt voor bestuurdersaansprakelijkheid en dat een dergelijke grond evenmin aanwezig was, omdat X, in de hoedanigheid van bestuurder, Lamborghini niet heeft gewaarschuwd voor de financieel

penibele situatie waarin X B.V. verkeerde of omdat X niet erop heeft toegezien dat een concrete crediteur betaald zou worden. Dit kan anders zijn, indien komt vast te staan dat X Lamborghini ertoe heeft bewogen de koopovereenkomst met betrekking tot auto 2 te sluiten onder de voorwaarde dat de verkoopopbrengst die bij de doorverkoop van deze auto 2 zou worden gegenereerd, ten goede zou komen aan Lamborghini als betaling van auto 1.

X kan naar het oordeel van de rechtbank persoonlijk een ernstig verwijt worden gemaakt waar Lamborghini stelt dat sprake is van selectieve betaling, dan wel van betalingsonwil. Hoewel de stelling van X juist is dat de vordering van Lamborghini met betrekking tot auto 2 geen nieuwe verplichting is die onvoldaan is gebleven, kan deze stellingname X niet baten. X is met Lamborghini overeengekomen dat X B.V. de verkoopopbrengst die met de doorverkoop van auto 2 zou worden gegenereerd aan Lamborghini zou doen toekomen, hetgeen niet is gebeurd. De totale verkoopopbrengst van auto 2 is niet onder X B.V. blijven rusten om te worden aangewend om auto 1 aan Lamborghini te betalen, maar is door X B.V. – in weerwil van de gemaakte afspraken – aan X betaald, waarna de behaalde verkoopmarge aan X Holding is doorbetaald. Voor deze handelwijze is door X geen verklaring gegeven. Dit klemmt temeer omdat gesteld noch gebleken is dat X een opeisbare vordering had op X B.V. noch dat X B.V. na doorbetaling van de koopsom van auto 2 aan X in privé over voldoende financiële middelen beschikte om aan Lamborghini een bedrag van € 246.300 ter zake van auto 1 over te maken.

X had redelijkerwijs behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van X B.V. tot gevolg zou hebben dat het bedrijf haar verplichtingen jegens Lamborghini niet zou nakomen en zij ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg van deze handelwijze optredende schade van Lamborghini, gelet op de financieel penibele situatie, de beslagen die door Alcredis waren gelegd en de kort gedingen die werden gevoerd.

Ten aanzien van de schade van Lamborghini overweegt de rechtbank dat deze gelijk is aan de koopprijs van auto 1.

X wordt veroordeeld om aan Lamborghini het bedrag van € 246.300 te betalen en X wordt veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-11-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:7264

Zaaknummer: C-16-338803- HA ZA 13 -135

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Urban Organisation

Het doorzetten van de organisatie van een verlieslijdende conferentie leidt tot een ernstig verwijt en aansprakelijkheid van de bestuurder van de organiserende stichting.

Stichting Urban Organisation ('UO') is failliet verklaard op 5 april 2011. Het bestuur van UO bestond uit een vereniging en een stichting, waar gedaagde enig bestuurder van was. Op 2 september heeft UO een conferentie georganiseerd. Ondanks verscheidene financiële en organisatorische tegenslagen heeft de gedaagde UO deze conferentie toch doen organiseren, wat heeft geleid tot het faillissement van UO. De curator stelt de bestuurder aansprakelijk voor het gehele boedeltekort van UO op grond van artikel 2:9 BW dan wel op grond van artikel 6:162 BW wegens aansprakelijkheid jegens de gezamenlijke crediteuren.

Het staat vast dat UO in 2008 begon met de organisatie van de conferentie terwijl er geen sprake was van een startkapitaal en ook niet van een (start)begroting. Op dat moment had UO wel toezeggingen van bouwbedrijven en projectontwikkelaars die zicht gaven op sponsoring en betalende deelnemers. Ten aanzien van de beslissing om onder deze omstandigheden de conferentie te gaan organiseren valt de gedaagde, aldus de rechtbank, geen verwijt te maken, mede gelet ook op het feit dat er toen voldoende tijd was om voor de geplande datum van de conferentie een en ander nader uit te werken en rond te krijgen.

De gedaagde treft evenmin een verwijt ten aanzien van de daaropvolgende periode. Dat achteraf gezien de organisatie wellicht op een meer doelmatige wijze had kunnen geschieden, is daartoe onvoldoende. Er zijn evenmin voldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de gedaagde in deze als middellijk bestuurder toen verbintenissen namens UO is aangegaan terwijl hij wist of redelijkerwijs had moeten vermoeden dat UO niet binnen redelijke termijn in staat zou zijn haar verplichtingen na te komen en evenmin verhaal zou bieden voor de door deze wanprestatie veroorzaakte schade van de wederpartij. Indien en voor zover in deze periode sprake was van de door de curator gestelde situatie van feitelijke insolventie en het ontbreken van een deugdelijke administratie, blijkt niet dat dit heeft geleid tot de door de curator gestelde benadeling van schuldeisers.

Wel is de gedaagde een verwijt te maken met betrekking tot twee latere concrete besluiten om de organisatie (toch) door te zetten. Ten eerste was eind mei 2009 de Ausgangssituatie voor het organiseren van de conferentie niet rooskleurig: er bestond geen zicht op sponsorgelden, betalende deelnemers en andere inkomsten. Toch werd door de gedaagde namens UO een opdracht verstrekt aan een ander bureau (Clockround Events). De omstandigheden die, aldus gedaagde, hem hebben overtuigd om het besluit te nemen, vormen naar het oordeel van de rechtbank een buitengewoon wankel en vooral weinig concrete basis voor dat besluit, dat erop neerkomt dat in dezelfde omstandigheden, waarin de conferentie kort daarvoor was afgelast, werd overgegaan tot de uitvoering van een veel ambitieuzer plan voor het organiseren van de conferentie terwijl dat plan bovendien in zeer korte tijd gerealiseerd moest worden en een nieuwe, forse investering vergde.

Het tweede verwijtbare besluit nam gedaagde later, toen na de breuk met Clockround Events werd besloten de conferentie (verder) te organiseren, toen de vooruitzichten (op inkomsten en deelnemers) nog steeds slecht waren. De gedaagde is dan ook een verwijt te maken ten aanzien van dit besluit, dat geen redelijk handelend bestuurder zou hebben genomen in de gegeven omstandigheden, die erop neerkomen dat, terwijl niet of nauwelijks zicht bestond op genoeg betalende deelnemers of andere inkomsten, een paar weken voor de geplande conferentiedatum werd doorgegaan met het maken van forse kosten.

Hoewel te prijzen valt dat gedaagde door het organiseren van dit congres mede een maatschappelijk relevant doel heeft willen dienen, neemt dit niet weg dat hij als (middellijk) bestuurder van UO gehouden was te waken over de financiële haalbaarheid van het congres.

De slotsom is dat gedaagde ten aanzien van de periode vanaf eind mei 2009 een ernstig verwijt treft als bedoeld in artikel 2:9 BW en dat hij uit dien hoofde jegens UO aansprakelijk is voor de daardoor veroorzaakte schade. Gedaagde wordt op die grond veroordeeld tot betaling van schadevergoeding op te maken bij staat.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-06-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:19649

Zaaknummer: 418957 HA ZA 12 689

Wetsartikelen: 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Goodfood Holding

De Ondernemingskamer beveelt een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken bij Goodfood Holding B.V. Voor het treffen van onmiddellijke voorzieningen ziet de Ondernemingskamer geen grond, nu Goodfood Holding B.V. geen activiteiten meer ontplooit.

Cavalli Consulting BVBA (hierna: Cavalli) heeft de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken bij Goodfood Holding B.V. (hierna: Goodfood). Cavalli is een van de drie aandeelhouders van Goodfood. De andere aandeelhouders zijn Naga Investments B.V. (hierna: Naga) en Derks Management Holding B.V. Zij houden ieder 33,3% van de aandelen in het kapitaal van Goodfood. Derks, de bestuurder en enig aandeelhouder van Derks Management Holding B.V., is tevens enig bestuurder van Goodfood. Goodfood was franchisenemer van Burger King voor de regio Noord-Brabant en Limburg.

Cavalli heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid van Goodfood aangezien haar belangen als minderheidsaandeelhouder worden geschonden. In dat verband heeft zij onder meer aangevoerd dat Goodfood heeft nagelaten om Cavalli als minderheidsaandeelhouder te informeren over de verkoop van vestigingen van Burger King in Kerkrade en Maastricht en dat Goodfood ook overigens geen openheid van zaken geeft.

Naar het oordeel van de Ondernemingskamer is Goodfood inderdaad tekortgeschoten in haar verplichting om Cavalli als minderheidsaandeelhouder te informeren over de financiële situatie en de gang van zaken van Goodfood. Zij heeft, ondanks herhaalde verzoeken van Cavalli, geen openheid van zaken gegeven, terwijl aannemelijk is dat in januari 2012 sprake was van een mogelijke verkoop van de vestigingen Burger King te Kerkrade en Maastricht aan derden. Alleen al hierover had Goodfood Cavalli dienen te informeren. Een en ander klemmt temeer nu, zo is ter terechtzitting gebleken, Naga als medeaandeelhouder wel steeds op de hoogte is geweest van hetgeen zich in Goodfood afspeelde. Inmiddels is nog steeds niet opgehelderd wat er is gebeurd met de vestigingen van Burger King in Maastricht en Kerkrade.

Dit leidt eveneens tot het oordeel dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid van Goodfood te twijfelen.

Ter terechtzitting hebben Goodfood en Naga naar voren gebracht dat Goodfood geen activiteiten meer ontplooit. Goodfood Limburg B.V., een 100% dochtervennootschap van Goodfood, had tot voor kort, naast Goodfood Roermond, twee andere dochterondernemingen: Goodfood Kerkrade B.V. en Goodfood Ekkersrijt B.V., welke vennootschappen door Derks werden bestuurd. Deze vennootschappen zijn onlangs geliquideerd. Goodfood is sinds medio 2012 technisch failliet, zo hebben zij gesteld. Voor zover zij met dit verweer hebben beoogd te stellen dat er bij een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Goodfood geen belang bestaat, gaat dit verweer niet op. Zo'n onderzoek kan tevens dienen om openheid van zaken te verschaffen en verantwoordelijken aan te wijzen. De Ondernemingskamer beveelt daarom een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken bij Goodfood.

Voor het treffen van onmiddellijke voorzieningen ziet de Ondernemingskamer geen grond, nu aannemelijk is dat bestuurlijke werkzaamheden zich tot een minimum beperken, er geen leiding gegeven hoeft te worden aan een onderneming en voorshands niet te verwachten is dat in die situatie verandering zal komen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Eiser vordert schadevergoeding van broer en vader

Overwogen wordt dat een bestuurder zich niet aan zijn verantwoordelijkheid kan onttrekken door zich niet op de hoogte te (laten) stellen van de gang van zaken binnen de vennootschap. Verder gaat de rechtbank in op de klachtplicht van artikel 6:89 BW. Volgens de rechtbank is deze van toepassing op alle verbintenissen. De vorderingen uit hoofde van artikel 2:9 BW zijn gegrond in de verbintenis tussen de bestuurders en de vennootschap. Uit die verbintenis vloeit voort dat het bestuur van de vennootschap aan de bestuurders is opgedragen en tevens dat zij gehouden zijn deze taak behoorlijk te vervullen. Dit maakt dat artikel 6:89 BW ook van toepassing is op de vorderingen uit hoofde van artikel 2:9 BW.

Gedaagde 2 is houder van de aandelen in X BV en gedaagde 4 is houder van de aandelen in Y BV. Eiser is houder van de aandelen in A BV. Y BV, X 1 BV en A BV waren elk houder van een derde deel van de aandelen in aannemersbedrijf BV ('aannemersbedrijf'). Deze vennootschappen waren ook de bestuurders van het aannemersbedrijf. A BV is in november 2012 door de aandeelhoudersvergadering van het aannemersbedrijf ontslagen als bestuurder. Eiser heeft in juli 2012 een rapport benadeling aannemersbedrijf ('schaderapport') aan gedaagde 2 en gedaagde 4 gezonden. Het aannemersbedrijf is op 11 december 2012 failliet verklaard. Eiser stelt onder meer dat gedaagden als aandeelhouders en bestuurders van het aannemersbedrijf onregelmatigheden hebben veroorzaakt, waardoor het aannemersbedrijf schade heeft geleden en dat zij als (indirect) bestuurders van het aannemersbedrijf uit hoofde van artikel 2:9 BW aansprakelijk zijn voor de schade die het aannemersbedrijf heeft geleden.

A BV was samen met Y BV en X BV bestuurder van het aannemersbedrijf. Artikel 2:9 BW gaat uit van een collectieve, hoofdelijke, aansprakelijkheid van alle statutaire bestuurders. Eiser stelt daarom dat hij en A BV niet aansprakelijk zijn, omdat zij nergens vanaf wisten en hen dus geen ernstig verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank oordeelt dat de stelling van eiser dat

hij het bestuur van het aannemersbedrijf in handen van zijn familieleden kon laten, getuigt van een onjuiste opvatting van de taken en verantwoordelijkheden van een statutair bestuurder. Een bestuurder kan zich niet aan zijn verantwoordelijkheid onttrekken door zich niet op de hoogte te (laten) stellen van de gang van zaken binnen de vennootschap.

Disculpatie is alleen mogelijk als de betreffende bestuurder, gezien de aan anderen toebedeelde taken, geen ernstig verwijt kan worden gemaakt en hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen van onbehoorlijk bestuur af te wenden. Door zich volledig te onttrekken aan alle aangelegenheden met betrekking tot het bestuur van de vennootschap valt eiser een ernstig verwijt te maken dat resulteert in onbehoorlijk bestuur en kan hem tevens verweten worden dat hij nalatig is geweest in het treffen van maatregelen ter voorkoming van schade.

De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende is gemotiveerd dat de in het schaderapport genoemde kwesties door de andere bestuurders voor eiser zijn achtergehouden. In dit verband wijst de rechtbank andermaal op de vereiste actieve rol van een bestuurder. Een bestuurder behoort te verlangen dat aan hem informatie wordt verschaft omtrent de financiële en algemene gang van zaken van de onderneming. Niet is gebleken dat eiser, vóór de totstandkoming van het schaderapport, om informatie heeft verzocht. Op basis hiervan komt de rechtbank tot het oordeel dat aan eiser geen algemeen beroep op disculpatie in de zin van artikel 2:9 lid 2 BW toekomt.

Gedaagden hebben gesteld dat de vorderingen van eiser afstuiten op de klachtplicht ex artikel 6:89 BW. Zij hebben daartoe aangevoerd dat de klachtplicht ook van toepassing is op een vordering uit hoofde van artikel 2:9 BW. Eiser had binnen bekwame tijd, nadat hij de verwijten zoals geformuleerd in het schaderapport had behoren te ontdekken, moeten protesteren.

De klachtplicht van artikel 6:89 BW is van toepassing op alle verbintenissen. De vorderingen uit hoofde van artikel 2:9 BW zijn gegrond in de verbintenis tussen de bestuurders en de vennootschap. Uit die verbintenis vloeit voort dat het bestuur van de vennootschap aan de bestuurders is opgedragen en tevens dat zij gehouden zijn deze taak behoorlijk te vervullen. Dit maakt dat artikel 6:89 BW ook van toepassing is op de vorderingen uit hoofde van artikel 2:9 BW. Eiser heeft de onderhavige vordering overgenomen van de curator. Het betreft hier een vordering afkomstig uit de boedel van het aannemersbedrijf. Een vordering dus die niet is ontstaan vanwege het faillissement, maar een vordering die al bestond voordat het aannemersbedrijf failliet werd verklaard. Dat maakt dat voor het bepalen van de vraag of de klachttermijn is geschonden het faillissement en de aanstelling van de curator als zodanig niet relevant zijn.

De rechtbank stelt vast dat voor beantwoording van de vraag of binnen bewakende tijd is geklaagd alle omstandigheden van het geval moeten worden meegewogen. In algemene zin overweegt de rechtbank nog dat eiser een langere periode om zijn klachten kenbaar te maken zou moeten worden gegund indien een complex aan verwijten wordt geformuleerd die elk individueel van kleinere aard lijken te zijn, maar die in onderling verband en samenhang bezien van kleur verschieten. Met andere woorden, als blijkt van een samenhangende reeks van handelingen die duidt op het stelselmatig tekortdoen van de vennootschap door de bestuurders, waarbij iedere afzonderlijke handeling weinig opvalt en niet tot direct ingrijpen uitnodigt. De rechtbank is van oordeel dat van een dergelijk complex aan verwijten in deze geen sprake is.

De rechtbank is van oordeel dat elf van de twaalf in het schaderapport geformuleerde verwijten aan het adres van de bestuurders afstuiten op de klachtplicht. Ten aanzien van dat ene verwijt stelt de rechtbank vast dat sprake is geweest van onbehoorlijk bestuur en dat de bestuurders een ernstig verwijt te maken valt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:6198

Zaaknummer: C-16-355380 - HA ZA 13-814

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:11 BW en 6:89 BW

RECHTSPRAAK

Iszgro Holding

Vanwege de impasse in de algemene vergadering van aandeelhouders beveelt de Ondernemingskamer een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Iszgro Holding B.V. en Iszgro Diodes B.V. Dit onderzoek zal echter een beperktere reikwijdte hebben dan Lisz c.s. beogen, aangezien de andere door Lisz c.s. aangevoerde kwesties geen gronden opleveren om aan een juist beleid van Iszgro Holding c.s. te twijfelen.

Lisz B.V., Sjanbo Holding B.V. en Gills Holding B.V. (hierna tezamen: Lisz c.s.) hebben de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken bij Iszgro Holding B.V. en Iszgro Diodes B.V. (hierna tezamen: Iszgro Holding c.s.).

Iszgro Holding is op 30 januari 2008 opgericht door Lisz en Sjanbo. Op 27 oktober 2010 zijn Gills, Gialo en Theta toegetreden als aandeelhouders van Iszgro Holding. De aandelen in Iszgro Holding worden vanaf dat moment in de volgende verhouding gehouden: Gills 25%, Gialo 25%, Theta 25%, Lisz 12,5% en Sjanbo 12,5%. Op 27 oktober 2010 zijn Theta, Gills en Lisz de bestuurders van Iszgro Holding geworden. Iszgro Holding is enig bestuurder en aandeelhouder van Iszgro Diodes.

De Ondernemingskamer behandelt allereerst de klacht van Lisz c.s. dat er sprake is van een patstelling in de algemene vergadering van aandeelhouders. De Ondernemingskamer stelt op grond van hetgeen partijen over en weer hebben aangevoerd vast dat tussen Lisz c.s. enerzijds en Theta en Gialo anderzijds een diepgaand wederzijds wantrouwen bestaat. Lisz c.s. menen dat Theta en Gialo zich niets gelegen laten liggen aan de gerechtvaardigde belangen van Lisz c.s. als aandeelhouders en Theta en Gialo menen dat Lisz voor eigen rekening concurrerende activiteiten ontplooit die schadelijk zijn voor Iszgro Holding. De aldus verstoorde verhouding tussen de aandeelhouders heeft geleid tot een patstelling in de algemene vergadering van aandeelhouders van Iszgro Holding. Door deze patstelling kunnen de jaarrekeningen niet worden vastgesteld en dechargebesluiten niet worden genomen. Aangezien niet aannemelijk is dat partijen de ontstane impasse op korte termijn zullen kunnen doorbreken, is de vrees

gerechtvaardigd dat het geschil tussen partijen een toenemende negatieve invloed zal hebben op het functioneren van Iszgro Holding en Iszgro Diodes. De stelling van Iszgro Holding c.s. dat de patstelling te wijten is aan Lisz c.s. doet – wat hiervan ook zij – voor de beoordeling verder niet ter zake.

Op grond van het voorgaande oordeelt de Ondernemingskamer dat de impasse in de algemene vergadering van aandeelhouders en de gevolgen daarvan gegronde redenen opleveren om aan een juist beleid van Iszgro Holding c.s. te twijfelen en dat die redenen een onderzoek rechtvaardigen.

Dit onderzoek zal echter een beperktere reikwijdte hebben dan Lisz c.s. beogen, aangezien de andere door Lisz c.s. aangevoerde kwesties geen gronden zijn om aan een juist beleid van Iszgro Holding c.s. te twijfelen en dus niet in het onderzoek behoeven te worden betrokken. Een van die andere kwesties betrof de informatievoorziening aan de (minderheids)aandeelhouders. De Ondernemingskamer stelt vast dat er tot 2014 algemene vergaderingen van aandeelhouders zijn gehouden en dat de jaarrekeningen tot en met 2011 zijn vastgesteld. Uit de overgelegde notulen en hetgeen Iszgro Holding c.s. voorts naar voren hebben gebracht, is gebleken dat het bestuur voldoende openheid van zaken heeft gegeven. Dat het bestuur van Iszgro Holding op een aantal vragen van Lisz c.s. over klanten, strategie en toekomstplannen geen specifieke antwoorden heeft gegeven, leidt niet tot het oordeel dat het bestuur tekort is geschoten in de verplichting om de algemene vergadering inlichtingen te verschaffen. Voorts hebben Lisz c.s. vraagtekens gezet bij het beleid van Iszgro Holding om geen dividenduitkeringen te doen. De Ondernemingskamer is evenwel van oordeel dat het gevoerde dividendbeleid redelijk en voldoende gemotiveerd is en dus geen gegronde reden is om aan een juist beleid te twijfelen.

De Ondernemingskamer stelt vast dat partijen niet in staat zijn zelf de impasse in de algemene vergadering van aandeelhouders en de daaruit voortvloeiende problemen op te lossen. Dat noopt naar het oordeel van de Ondernemingskamer tot het treffen van de volgende onmiddellijke voorziening. Teneinde weer vruchtbaar overleg en besluitvorming op aandeelhoudersniveau mogelijk te maken, zal de Ondernemingskamer bepalen dat de door partijen gehouden aandelen in Iszgro Holding, met uitzondering telkens van één aandeel van elk van partijen, zijn overgedragen ten titel van beheer aan een daartoe door de Ondernemingskamer te benoemen beheerder.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4800

Zaaknummer: 200.142.793/01 OK

Wetsartikelen: 2:349a lid 2 BW en 2:350 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Handsome Poets

De band de 'Handsome Poets' wordt geëxploiteerd door een vof waarvan de bandleden vennoten zijn. Bij oprichting is overeengekomen dat wanneer de band wordt beëindigd de winsten en verliezen gelijk verdeeld worden over de vennoten. Twee bandleden maken na een bepaalde tijd feitelijk geen deel meer uit van de band. Wanneer de vof wordt ontbonden krijgen zij een kleiner winstaandeel toebedeeld ten opzichte van de overige bandleden. De twee eerder uitgetreden bandleden vorderen bij de rechter dat de gelden gelijk worden verdeeld over de vennoten. De rechtbank acht een volledig evenredige verdeling van de winsten en verliezen over de vennoten in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Op 2 januari 2009 is de band de 'Handsome Poets' (hierna: de band) opgericht. De band werd geëxploiteerd door Handsome Poets vof. (hierna: de vof) waarvan onder andere de bandleden de vennoten zijn. Bij oprichting is overeengekomen dat, wanneer de band wordt beëindigd, de winsten en verliezen gelijk verdeeld worden over de vennoten.

In de zomer van 2011 ontstaat een conflict in de band omdat een bandlid in verband met een verhuizing geen tijd kan vrijmaken om te repeteren. Het conflict heeft tot gevolg dat sinds 8 augustus 2011 twee bandleden feitelijk geen deel meer uitmaken de band.

Een jaar na oprichting hebben alle bandleden gezamenlijk besloten de vof per 8 december 2011 te ontbinden. De boekhouder heeft een eindafrekening opgesteld, waarbij de twee bandleden die sinds 8 augustus 2011 geen deel meer uitmaken van de band een kleiner winstaandeel toebedeeld krijgen ten opzichte van de overige bandleden. De twee eerder uitgetreden bandleden vorderen bij de rechter dat, zoals overeengekomen bij de oprichting van de band, de gelden gelijk worden verdeeld over de vennoten. Gedaagden stellen daar tegenover dat de verdeling in de eindafrekening gerechtvaardigd wordt, onder meer omdat de

overeenkomst voor de verdeling van winst en verlies de geleverde arbeid als uitgangspunt neemt.

De rechtbank is van oordeel dat, nu de inbreng van de vennoten in de vof louter uit arbeid bestond en de eisers deze inbreng vanaf begin augustus 2011 in het geheel niet hebben geleverd, terwijl zij evenzeer een aandeel hadden in (het ontstaan) van het conflict dat tot het eind van de samenwerking leidde, een volledig evenredige verdeling van de winsten en verliezen over de vennoten per 8 december 2011 – en daarmee het onverkort handhaven van het in de overeenkomst neergelegde uitgangspunt voor de samenwerking en de verdeling – in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Voor de verdeling van winst en verlies dient te worden aangesloten bij de periode van feitelijke deelname aan de band. Dat betekent dat de twee uitgetreden bandleden recht hebben op een evenredig gedeelte van de winsten en verliezen voortvloeiend uit de activiteiten tot 8 augustus 2011 en niet tot de datum dat de vof is beëindigd.

De te benoemen deskundige zal dienen te onderzoeken hoeveel winst de vof tot 8 augustus 2011 heeft gemaakt. Partijen worden in de gelegenheid gesteld zich gelijktijdig uit te laten over de persoon van de te benoemen deskundige en de aan hem te stellen vragen. De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:14929

Zaaknummer: C-09-441004 HA ZA 13-412

Wetsartikelen: 6:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Rixona/Oostrom

Rixona vordert van Oostrom vof betaling van een factuur. Oostrom vof wilt de factuur verrekenen met een vordering van Oostrom vof op Rixona uit hoofde van wanprestatie. De rechtbank wijst de vordering van Rixona op Oostrom vof volledig toe. Het beroep van Oostrom vof op een verrekenbare vordering op Rixona wegens wanprestatie gaat niet op. Oostrom vof is geen partij geworden bij de overeenkomst, waardoor de vordering en schuld in van elkaar gescheiden vermogens vallen.

Rixona B.V. (hierna: Rixona) is een producent van aardappelproducten. Rixona heeft een distributieovereenkomst gesloten met Oostrom c.s. De samenstelling van Oostrom c.s. is in de loop der tijd gewijzigd. Rixona vordert veroordeling van het later opgerichte Oostrom vof tot betaling van een factuur van 30 november 2012. In reconventie vordert Oostrom vof veroordeling van Rixona tot vergoeding van de schade welke resteert na verrekening van de factuur van Rixona met een vordering van Oostrom c.s. op Rixona wegens wanprestatie uit hoofde van een overeenkomst die niet is gesloten met de vof, maar wel met een van haar vennoten. Rixona betwist dat Oostrom vof partij is bij de distributieovereenkomst. Daarnaast betwist Rixona dat sprake is van een wanprestatie.

De rechtbank merkt op dat een vennootschap onder firma geen rechtspersoon is, maar een personenvennootschap. Dit betekent dat een vennootschap onder firma zelf geen partij kan zijn bij een overeenkomst. Als een vennootschap onder firma in een overeenkomst als partij wordt aangeduid, moet dit worden aangemerkt als de benaming van de gezamenlijke vennoten in hun vennootschappelijk verband, waarbij de vennoten de dragers van de rechten en verplichtingen van de vennootschap zijn. Dit wil zeggen dat de vennoten van deze vennootschap onder firma de feitelijke partijen zijn bij de overeenkomst.

De rechtbank is van oordeel dat Oostrom vof geen partij is geworden bij de overeenkomst door middel van rechtsopvolging. Er is immers niet voldaan aan een van de vier in artikel 3:80

lid 2 BW limitatief omschreven situaties waarin verkrijging onder algemene titel kan plaatsvinden.

Oostrom vof is ook geen partij geworden bij de overeenkomst door stilzwijgend toe te treden. Voor de vraag hoe in een overeenkomst de verhouding tussen partijen is geregeld, zal gekeken moeten worden naar de bedoelingen van partijen en hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft Oostrom c.s. onvoldoende feiten of omstandigheden gesteld om aan te kunnen nemen dat Oostrom vof partij is bij de overeenkomst. De gestelde wanprestatie kan niet worden verrekend met de schuld van Oostrom vof jegens Rixona, omdat vordering en schuld in van elkaar gescheiden vermogens vallen (art. 6:127 lid 3 BW).

Het beroep van Oostrom vof op een verrekenbare vordering op Rixona uit hoofde van wanprestatie gaat niet op. De rechtbank wijst de vordering van Rixona op Oostrom vof volledig toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2014:3429

Zaaknummer: C/18/140811 / HA ZA 13-133

Wetsartikelen: 6:127 lid 3 BW